

Prejudiciālais jautājums

Vai, ņemot vērā Eiropas Savienības tiesību efektivitātes principu, Padomes Direktīva 93/113/EEK⁽¹⁾ ir jāinterpretē tādējādi, ka izpildu tiesvedībā izpildes tiesai pēc savas ierosmes ir jāatsaka izpilde tādēļ, ka tieši izpildāmā notariālā aktā (izpildes rīkojumā) ir iekļauts negodīgs noteikums, tādā gadījumā kā šajā lietā, kurā dalībvalsts procesuālajos tiesību aktos izpildes tiesai nav piešķirta faktiskā iespēja pārtraukt vai apturēt izpildi (pēc parādnieka lūguma vai savas ierosmes) līdz galīgam spriedumam pēc būtības par noteikuma negodīgumu, kas taisīts tiesvedībā pēc būtības, ko uzsācis parādnieks kā patērētājs?

(¹) Padomes Direktīva 93/113/EEK (1993. gada 5. aprīlis) par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos (OV L 95, 29. lpp.).

**Apelācijas sūdzība, ko 2018. gada 4. jūlijā Verein Deutsche Sprache e.V. iesniedza par Vispārējās tiesas
(otra palāta) 2018. gada 23. aprīļa spriedumu lietā T-468/16 Verein Deutsche Sprache e.V./Eiropas
Komisija**

(Lieta C-440/18 P)

(2018/C 294/52)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Verein Deutsche Sprache e.V. (pārstāvis: W. Ehrhardt, advokāts)

Otra lietas dalībiece: Eiropas Komisija

Prasījumi

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Tiesai ir šādi:

- atcelt Vispārējās tiesas 2018. gada 23. aprīļa spriedumu lietā T-468/16 un atzīt par spēkā neesošu Komisijas ģenerālsēkretāra lēmumu, kuru viņš pieņēmis tās vārdā atbilstoši Regulas (EK) Nr. 1049/2001⁽¹⁾ (2016. gada 10. jūnijs) īstenošanas noteikumu 4. pantam.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā izvirza šādus apelācijas sūdzības pamatus.

Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdas procesa organizācijā: apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata par kļūdainu to, ka Vispārējā tiesa nav izmantojusi Statūtu 24. pantā, kā arī Reglamenta 88. un 89. pantā paredzētos informācijas iegūšanas instrumentus. Tai Komisijas faktu izklāsts esot bijis jāpārbauda dziļāk neatkarīgi no apelācijas sūdzības iesniedzējas pieteikuma par pierādījumu savākšanas pasākumiem. Pietiekams iemesls esot pretrunas Komisijas apgalvojumos par faktiskajiem apstākļiem.

Nepareiza attieksme pret 2017. gada 20. februāra pierādījumu piedāvājumu: apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Vispārējā tiesa kļūdaini nav dziļāk izvērtējusi universitātes zinātniskā līdzstrādnieka vēstuli, kura iesniegta kā pierādījums un kurā bija iekļauta iekšēja informācija, lai gan tā šo pierādījumu skaidri atzina par pieņemamu.

Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa Komisijas preses sekretāri kļūdaini nav nopratinājusi kā liecinieci, lai gan iepriekš minētajā dokumentā ir sniegtas pietiekamas norādes, lai veiktu nopratināšanu.

Likumības prezumpcijas nepiemērojamība: apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka – pretēji Vispārējās tiesas konstatētajam – Eiropas Savienības Tiesas izstrādātā likumības prezumpcija nav piemērojama Savienības iestādes argumentācijai, kura, ja tā atbilst patiesībai, būtu pretrunā labas pārvaldības principiem.

Judikatūra, kuru Vispārējā tiesa ir minējusi, lai piemērotu likumības prezumpciju, attiecoties uz atšķirīgām situācijām un tāpēc nevarot tikt attiecināta uz šeit izspriežamo lietu.

Netiešu pierādījumu par citu dokumentu esamību neņemšana vērā: apelācijas sūdzības iesniedzēja, vēlreiz atkārtojot savu argumentāciju, apstrīd Vispārējās tiesas konstatējumu, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav sniegusi pietiekamus netiešus pierādījumus par citu dokumentu pastāvēšanu.

Apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentācijas par pārskatāmības pienākumu kļūdaina neizvērtēšana: apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa izdara kļūdainu pieņēmumu, ka Komisijas apgalvojums par citu dokumentu pastāvēšanu ir tiesisks, un tāpēc neņem vērā apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentus par pārskatāmības pienākumu.

⁽¹⁾ OV 2001, L 145, 43. lpp.

Prasība, kas celta 2018. gada 4. jūlijā – Eiropas Komisija/Itālijas Republika

(Lieta C-443/18)

(2018/C 294/53)

Tiesvedības valoda – itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji: B. Eggers un D. Bianchi)

Atbildētāja: Itālijas Republika

Prasītājas prasījumi

1) Konstatēt, ka Itālijas Republika,

- izplatības ierobežošanas teritorijā nenodrošinādama tūlītēju vismaz visu to augu aizvākšanu, kuri ir inficēti ar *Xylella fastidiosa*, ja tie atrodas inficētajā zonā 20 km attālumā no šīs inficētās teritorijas robežas ar pārējo Savienības teritoriju, nav izpildījusi pienākumus, kuri tai ir noteikti Īstenošanas lēmuma (ES) 2015/789 ⁽¹⁾ 7. panta 2. punkta c) apakšpunktā;
- izplatības ierobežošanas teritorijā nenodrošinādama uzraudzību par *Xylella fastidiosa* klātbūtni, [kas jānodrošina,] piemērotā laikā katru gadu veicot apsekojumus, nav izpildījusi pienākumus, kuri tai ir noteikti Īstenošanas lēmuma (ES) 2015/789 7. panta 7. punktā;
- turklāt pastāvīgi nekavējoties nerīkodamās, lai novērstu *Xylella fastidiosa* izplatīšanos, secīgi nepildidama konkrētos Lēmumā (ES) 2015/789 paredzētos pienākumus saistībā ar attiecīgajām inficētajām teritorijām, tādējādi pieļaujot slimības tālāku izplatīšanos, nav izpildījusi pienākumus, kas tai noteikti Īstenošanas lēmuma (ES) 2015/789 6. panta 2., 7. un 9. punktā un 7. panta 2. punkta c) apakšpunktā un 7. panta 7. punktā, pamatpienākumus, kas izriet no Direktīvas 2000/29/EK ⁽²⁾ 16. panta 1. punkta, un lojālas sadarbības pienākumu, kas noteikts Līguma par Eiropas Savienību 4. panta 3. punktā;

2) piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.